

ringsordning som den foreslaaede ikke udelukker, at man kan gaa *andre Veje*. Saafremt Skader kun indtræffer i ret begrænset Omfang, vil det mest formaalstjenlige formentlig være at undlade at sætte Forsikringsordningen i Kraft og i Stedet yde Erstatning ad Bevillingsvejen, eventuelt suppleret med Repartition paa Arbejdsgivere, der har tegnet Forsikring i de anerkendte Ulykkesforsikringselskaber. Paa den anden Side kan det, hvis Skaderne bliver meget omfattende, ske, at Erstatning ikke kan ydes med de fulde Beløb. I saa Fald maa det overlades til Regering og Rigsdag at tage Stilling til, om den Skade, der ikke dækkes gennem Forsikringen, skal bæres af de tilskadekomne selv eller fordeles paa videre Kredse gennem særlig Lovgivning.

I Almindelighed er de forsikrede berettigede til Erstatning, uanset om de paa anden Maade er sikret mod Krigsulykker. Naar man har gjort en Undtagelse for de af Lov Nr. 94 af 27. Marts 1934 omfattede *militære Invalider* og de i Medfør af § 1, Stk. 2, i midlertidig Lov Nr. 281 af 30. Maj 1940 *ulykkesforsikrede Arbejdere*, skyldes det navnlig, at Erstatningerne til militære og til ulykkesforsikrede Arbejdere i givet Fald kunde beslaglægge en alt for stor Del af Præmieindtægten, saa at Ydelseerne maatte nedsættes, hvilket i første Række vilde gaa ud over de forsikrede, der ikke — som netop tilskadekomne værnepligtige og ulykkesforsikrede Arbejdere — paa anden Maade er forsikret mod Følger af Krigsulykker. Alligevel vil Medlemsskab i Forsikringen mod Følger af Krigsulykker være af Betydning for baade militære værnepligtige og ulykkesforsikrede Arbejdere, idet de paagældende herigennem er dækket mod Følger af Krigsulykker, der rammer dem paa Tidspunkter, hvor de ikke omfattes af Lov Nr. 94 af 27. Marts 1934 eller af Ulykkesforsikringsloven, saaledes som Tilfældet f. Eks. sædvanligt vil være i de paagældendes Fritid.

Om *Forsikringsbidragene* udtales i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det har været overvejet at *graduere* disse, navnlig efter forsikredes Alder ved hans Indtræden i Forsikringen. Paa Forhaand vil man være tilbøjelig til at regne med, at Erstatningen til de ældre bliver billigere end til de unge, og at de ældre derfor ogsaa bør slippe med en tilsvarende mindre Præmie, men i Virkeligheden er det tvivlsomt, om Risikoen for de ældre er mindre end for de yngre. Endvidere er Tilvænningsvevnen — og dermed Muligheden for at formindske Invaliditetens Følger — i Almindelighed større hos de unge. Det maa ogsaa erindres, at de unge som Regel har mindre Forsørgerbyrder, saa at Efterladte-Erstatningerne vil blive størst for de forsikrede i en højere Alder. Hertil kommer endelig administrative Betænkeligheder ved at opkræve varierende Forsikringsbidrag.